

FRIMIENE

oo

Rechtsisme: Vrouwen aan de haard

Er is een online trend aan de gang waar ik recent kennis van heb genomen. In de najaarswinter van 2022 zag ik af en toe een video van Pearl Talk of Kevin Samuels en besepte dat er een nieuwe trend aan het opduiken was dat de beweging van de MGTOW (man going there own way) lijkt op te volgen; maar ik kon er nog niet echt de vinger op leggen. Nochtans ben ik als online junky vrij vlug op de hoogte van nieuwe trends, maar wellicht heb ik de voorbije jaren te veel gefocust op de internationale politiek. Zo was de internetpersoonlijkheid Andrew Tate mij totaal ontgaan. Het was pas wegens zijn arrestatie in januari 2023 dat ik video's van hem ben gaan opzoeken over wat hij denkt. En dat denken valt in de lijn met het denken van de twee voornoemde persoonlijkheden. Wellicht voelde ik mij aangetrokken tot hun video's door mijn eigen ervaringen met vriendinnen in het afgelopen decennia; die uitmondde in vruchteloze relaties.

De trend waarover ik hier spreek is in mijn visie een reactie tegen het feminisme. Enerzijds is deze reactie gevoed door een doorgeslagen feminisme, die niet meer streeft naar een maatschappelijke gelijkheid tussen man en vrouw, maar het wraakzuchtig demoniseren van de man. Anderzijds is deze reactie gevoed door de vele negatieve en discriminerende ervaringen die mannen hebben met de zogenaamde 'moderne' vrouw; en daar moet ik mezelf helaas ook een klein beetje toe rekenen.

Maar in deze paper tracht ik daar afstand van te nemen en

deze trend met een arends­blik te bekijken. Maar eerst; wat is de trend? De these is dat zowel mannen als vrouwen in hun natuurlijke staat van zijn, traditionele rollen aannemen in hun relatie. De man is daarin de kostwinner en de autoritaire figuur; terwijl de vrouw een onderdanig huisvrouw is die de kinderen opvoed. Het feminisme heeft deze natuurlijke staat van zijn echter gecorrumpeerd; waardoor vrouwen proclameren dat zij niet alleen geen mannen meer nodig hebben, maar dat mannen eigenlijk inherent nutteloos zijn in hun levens. Vervolgens worden er argumenten naar boven gehaald dat het gene dat geproclameerd wordt ontkracht, omdat deze moderne vrouwen als puntje bij paaltje komt dan toch in hun traditionele rol blijken te stappen. De these zegt met andere woorden dat hetgeen de feministische vrouwen voor ogen houden in duigen valt wanneer de realiteit toeslaat en dus zoals elke utopie niet alleen gedoemd is, maar ook tot catastrofes leidt. Het is dus een uiterst conservatieve trend.

Om deze moderne vrouw te schetsen wil ik even enkele persoonlijk ervaringen delen of tenminste hoe ik het heb beleefd. Acht jaar geleden heb ik een huisje gekocht in de Rand rondt Brussel. In mijn achterhoofd hoopte ik dat dit huis mij een voordeel ging opleveren in het daten. Mijn ervaring was echter dat veel vrouwen dit echter als een bedreiging zagen. Zij associeerden een huis met gevangenschap. Het was mijn ervaring dat veel van deze vrouwen een kinderachtige houding aannamen tot het al dan niet in controle zijn. Ik ontwikkelde met enkele van deze vrouwen een vriendschapsverhouding, terwijl ze daarnaast losse promiscue relaties hadden. Ik trachtte hen daaruit te praten in de hoop dat ze met mij een relatie wilden beginnen; soms werkte dat maar gingen ze er met iemand anders vandoor; een andere keer zij een van hen letterlijk tegen mij dat zij bang was onderdanig te worden in een vaste relatie met mij. Ze filosofeerden ook over een wereld waarin er

geen monogame relaties meer waren, maar in de plaats daarvan kleine gemeenschappen waar iedereen het met iedereen kon doen. Naar mijn ervaring zouden de vrouwen in zo'n gemeenschappen steeds dezelfde man kiezen, terwijl de rest voor de gevolgen zou moeten instaan. Als het feminisme aan de macht komt zouden we zoals kudde dieren worden; waarbij de mannen vechten met elkaar om met de vrouwen in de kudde te kunnen paren. Dit argument werd echter slecht ontvangen, want seks, zorgen voor de kinderen, babbelen of samen wandelen, staat voor deze vrouwen allemaal op hetzelfde niveau. Er is geen reden voor mannen die geen seks krijgen om daarover ontevreden te zijn en als je hierover wel ontevredenheid ervaart moet je vooral nog veel aan jezelf werken ...ik ervoer vooral veel utopisch denken en egoïsme. Dus ik zou mijn middelen, geld, liefde en luisterend oor moeten inzetten voor vrouwen die rond poepen en voor de kinderen van een andere man? Jaja; ga heen in vrede en tot nooit meer!

Of ik kan uitgaan van mijn persoonlijke ervaringen en de feministische vriendinnen die ik leerde kennen in mijn leven, om de slotsom van het feminisme juist te kunnen inschatten, zal ik natuurlijk nooit met zekerheid kunnen zeggen. Maar als de slotsom deze gemeenschappen zijn waar de bèta, gamma, omega en deltamannen het allen moeten afleggen tegenover de alfaman, dan kan ik met grote zekerheid de toekomst voorspellen: de alfaman wordt er verstoten en de andere mannen roepen een conservatieve wet of religie in het leven waarbij monogame relaties verplicht worden. De slotsom van het feminisme zou dus haar ondergang betekenen en deze hele geschiedenis zou terug in haar normale plooiën vallen. De enige reden waarom het nog niet zover is, is omdat we in een geatomiseerde maatschappij leven, waar deze promiscue vrouwen en seksverslaafde alfamannen elkaar kunnen treffen waar de zon niet schijnt.

De reactie van persoonlijkheden zoals Pearl, Samuels en Tate past in de reactie die ik verwacht in zo'n gemeenschappen. Deze reactie is echter niet de mijne, ook al deel ik dezelfde soort van ervaringen. Ik wilde nooit een onderdanige vrouw, laat staan mijn eigen weg gaan zonder vrouw in het leven. Het komt mij voor dat deze uiterst conservatieve reactie een te simplistisch wereldbeeld is, die misschien past binnen een deel van de bevolking, maar niet kan geproponeerd worden als algemene wijsheid. Laat mij hier nader verklaren. Het is een feit dat niet iedereen even slim is en ik denk dat de gemiddelde mens met een IQ van rond de 90 nood heeft aan duidelijke structuren, die op dit moment in de geschiedenis ontbreken, door toedoen van het postmodernisme. Dit gebrek aan leiding geeft tot gevolg dat de gemiddelde mens een leidinggevende rol begint in te nemen. Het is hierin dat het uiterst conservatieve en simplistische wereldbeeld gedijdt, dat we als reactie tegen het feministisch postmodernisme zien; bij gebrek aan wijze culturele leiders.

Hetgeen mij stoort is het mensbeeld van deze conservatieve stroming: zij maken een te simplistisch onderscheid tussen een man en een vrouw, waarbij zij een zeer afgeleefd beeld hebben over wat die man en vrouw moet doen en hoe die zich moeten gedragen. Zij vragen eigenlijk om onze persoonlijkheden te herprogrammeren en dus te confirmeren met hun mensbeeld. Ik heb echter een veel gematigder mensbeeld. Ik zie mezelf en mijn leven hier op Aarde als de epiloog van een zeer dik boek, waarvan de eerste hoofdstukken reeds lang verloren zijn gegaan. En daarin speelt mijn man zijn maar een minimale rol. Ik ontken niet dat ik een man ben, maar ik zie mezelf eerder als een mens, met alle bagage die de mensen door de eeuwen heen droegen. Ik kijk ook naar vrouwen als mensen, waarbij hun vrouw zijn belangrijk is, maar ook niet meer dan dat. Er is veel meer aan een vrouw dan haar vrouw zijn. En daarom zou

elke relatie anders moeten zijn; het zou een onderhandeling moeten zijn tussen twee mensen. Maar ik begrijp dat mensen met een lager IQ nood hebben aan een duidelijke structuur. Het vraagt enige wijsheid en wilskracht het postmodernisme te overstijgen en misschien is dat niet voor iedereen weggelegd. Misschien is het uiterst conservatieve wereldbeeld van een Pearl, Samuels of Tate voor een groot deel van de bevolking heilzamer dan de normen en het gebrek aan waarden van de postmodernistische maatschappij; die wijsgerige leiders eerder verdacht maakt dan bejubelt.

Pieter Van Nieuwenhuyse
13/01/2023

